అసమర్థుని జీవయాత్ర

గోపీచంద్

20 వ భాగం

మేం తెలివిగల వాళ్ళం అనీ ధనవంతులమనీ కొందరు విర్రవీగటం; బీదవాళ్ళం అని, మందబుద్ధులం అని కొందరు విచారపట్టం ఎందుకు?

ఇలా ఆలోచించుకుంటూ వుండేప్పటికి స్మశానం చాలా ఆకర్షవంతంగా కనిపించింది. ప్రపంచంలో వున్న కష్టాలనూ, సుఖాలనూ అన్నిటినీ భరించే మాతృదేవీలాగు, భూదేవిలాగు కనిపించింది.

దూరంగా మండుతున్న చితి ప్రపంచాన్ని దగ్ధం చెయ్యటానికా అన్నట్లు మంటల రూపంలో గుప్పుమని పైకిలేచి ఆర్భాటం చేసింది, టపటపా ధ్వని చేసింది. ఆ చితి తన్ను ఆహ్వానిస్తూ వుందనుకున్నాడు. దగ్గరకు రమ్మని తన్ను పిలుస్తూ వుందనుకున్నాడు. తనకేదో రహస్యం చెప్పటానికి వుబలాటపడుతూ వుంది, పాపం ఆ చితికి కాళ్ళు లేవు తన దగ్గరకు రావటానికి, నోరులేదు తన్ను బతిమాలటానికి! అగ్ని శిఖలను తనవైపుకు పంపుతూ వుంది. మళ్ళీ ఉపసంహరించుకుంటూ వుంది. ఆటుపోటుతో బాధపడుతున్న సముద్రపు అలలు జ్ఞప్తికి వచ్చినయి. చేత్తో పిలుస్తూ వున్నట్టనిపించిందతనికి. నెమ్మదిగా లేచి దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

చూడగా చూడగా ఆ చితి ముసలివాని కూతురు రూపం ధరించినట్లుగా వుంది. చిటచిటలాడింది, టపటప ధ్వనిచేసింది. ఆమె ఏదో మాట్లాడుతున్నదనుకున్నాడు."సుఖంగా నా బతుకు వెళ్ళమారిపోయింది. ఈ ప్రపచంలో మిగిలేది సుఖమూ, దుఃఖించినవాళ్ళూ అంటా మట్టి కావలసిందే. ఎందుకు దుఃఖపడాలి? దేనికోసం?" అని అడిగింది.

అతడు కళ్ళు తెరుచుకొని వింటూ కూర్చునాడు. "ఇదిగో - నా యీ పక్క సమాధిలో, సత్ప్రవర్తన ఆదర్శంగా పెట్టుకోవడంవల్ల, తిండికి గడవక, కోర్కెలు తీరక, కుళ్ళికుళ్ళి చచ్చిపోయిన పుణ్యాత్మురాలు ఉంది. ఆమె ప్రవర్తన ఆమెను ఏం సుఖ పెట్టింది? ఆమె పడిన బాధలూ సహించిన కష్టాలు ఎవర్ని ఉద్ధరించమని?" అని అడిగింది.

పక్కనున్న సమాధి ఆ మాటలకు వెక్కివెక్కి ఏడుస్తున్నట్టు కదిలింది.

అతడు స్మశానాన్ని మరొకమారు పొరచూచాడు. స్మశానమంతా కదులుతున్నట్టు కనిపించింది. దిబ్బలు కదులుతున్నాయి. చీకటి వూగింది. తన తండ్రిని ఎక్కడ సమాధి చేసిందీ అతనికి తెలుసు. నెమ్మదిగా మిగిలిన దిబ్బలను తప్పుకుంటూ అక్కడికి వెళ్ళాడు. అక్కడ యేమీలేదు - దిబ్బ హరించుకుపోయి నేలమట్టమైంది.

జిల్లేడు మొక్కలు దట్టం పెరిగివున్నాయి. అతనికి యీ జిల్లేడు మొక్కలకు తన తండ్రి ఎరువయ్యాడనిపించింది. తాను ఆదర్శంగావుంచుకున్న తన అతండ్డి, అనేక ఘనకార్యాలకు కారణభూతుడైన తన తండ్రి - ప్రస్తుతం యీ జిల్లేడు మొక్కలకు ఎరువుగఆ వుండి వాటి పోషణకు ఆధారంగా వున్నాడు. ఎంత ప్రాణం లేకపోతే మట్టుకు ఇటువంటి పనికి పూకుంటాడా

తన తండ్రి?

అతనికి తండ్రిమీద కోపమొచ్చింది? తన పుట్టుకకు తండ్రే కారణం. ఈ జిల్లేడు మొక్కల పుట్టుకకూ తన తండ్రే కారణం! బతికివున్నంత కాలమూ తన్ను పోషించాడు. మరణించి ఈ జిల్లేడు మొక్కలను పోషిస్తున్నాడు. ఆయన రక్తంలో ఆయన ఆలోచనల్లో యేదో చెడు వుండి వుండకపోతే జిల్లేడు మొక్కలకు కారణభూతుడవుతాడా? ఆయనలోనుంచి జిల్లేడు మొక్కలకు బదులు గులాబీ మొక్కలు పుట్టగూడదూ? మల్లెపోదలు పెరగగూడదూ? తనకు బదులు వొక గొప్పవ్యక్తి కొడుకు కాకూడదూ

ఉన్న మొక్కల్లో పెద్ద మొక్క కదిలింది. తన్ను పలకరించింది. "అన్నాయ్!" అంది. అతడు ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆ మొన్ననీడ కదలి కదలి చితి వేడివల్ల వుబికి వుబికి తన తండ్రి తనను కౄరంగా చూస్తున్నాడు. గుడ్లు ఉరుముతూ, పండ్లు కొరుకుతూ యిలా అన్నాడు" ఇదట్రా నువ్వు చేసిన పని? నీమీద ఎంతో ఆశ పెట్టుకున్నానే! చివరకు నువ్వు చేసిన పని యిదా? నా గౌరవాన్నీ నా వంశ ప్రతిష్టనూ నా కుటుంబ ఔన్నత్యాన్నీ బుగ్గిపాలు చేశావు" అన్నాడు.

అతనికి కోపమొచ్చింది. "డబ్బు అయిపోయింది నాన్నా - నన్నేం చెయ్యమంటావ్?" అన్నాడు.

"డబ్బు డబ్బు డబ్బు - ఎప్పుడూ డబ్బే! నేను నువ్వు పుట్టినప్పుడే అనుకున్నాను. నీకు నీ మేనమామ పోలిక వచ్చిందని. డబ్బు లేకపోతే మాత్రమేమిరా? చెడి బతికావా బతికి చేడ్డావా? అన్నారు పెద్దలు. తరతరాల నుంచీ మేం కాపాడిన ఆచారాలను వమ్ముచేశావు. నేనెంత చెప్పినా నీకు నీ తల్లి ఆదర్శమయింది" అన్నాడు.

తల్లి పేరెత్తేటప్పటికి కోపమెక్కువయింది. తండ్రి మీద అంతకుముందు అతనికి వున్న గౌరవఅమూ అభిమానమూ అన్నీ ఆ వొక్కమాటతో ఎగిరిపోయినయి. హృదయం మీదనుంచి ఒక పెద్ద బరువు తొలిగిపోయి నట్టయింది. "ఏమిటి నువ్వు మాట్లాడేది? నీలో నీ వంశం పోగుచేసి కాపాడాని సాంప్రదాయాలు ఏమిటి? ఏమిటి నీ వంశానికి వున్న గౌరవం. నా తలలి వంశానికి లేని గౌరవం? ఎవరికి వుండే గౌరవం వాళ్ళకుంది. నీ వంశ గౌరవం అనే గానుగలో ఎంత మంది పిప్పి అయ్యారో, అవుతున్నారో నువ్వు ఎప్పుడయినా ఆలోచించావా? నీ వంశం నీ సాంప్రాదాయాలే నన్నీ స్థితికి తీసుకొచ్చినయి. పోతున్నాను - పాతాళానికి పోతున్నాను. ఈ అగాధానికి అంతున్నట్టు లేదు. ఇది వరకు ఎన్ని కష్టాలు వచ్చినా నిన్ను తృప్తిపరుస్తునానాగదా - నీ ఆత్మకు శాంతిని చేకూరుస్తున్నా గదా అని సంతోషపడేవాణ్ణి. ఇప్పుడు నువ్వు కూడా నన్ను నిందించటానికి పూనుకున్నావా? నా స్థితిని నేనేనా కారణం? నువ్వు కాదూ?" అని అడిగాడు. "నేనేనా?" అని ఆశ్చర్యపడ్డాడు తండ్డి.

"ఆఁ నువ్వే, ముమ్మాటికీ నువ్వే, నీ గుణాలు నాకు కొన్ని సంక్రమించినయి. నీ చేతులలో, నీ అభిరుచులకు అనుకూలంగా నీ ఇష్టప్రకారం పెంచావు, నా చుట్టూవున్న వాతావరణం నువ్వు నిర్మించిన వాతావరణమే. ఇక నా యిష్టమనేది ఎక్కడ చచ్చింది? నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు పెరిగి

పెద్దవాణ్ణయ్యాను. నీ ఇష్టమొచ్చిన వూహలే వూహించాను. నీ ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా, నీ సంస్కారానికి భిన్నంగా ఎవరయినా బతుకుతుంటే వాళ్ళు దుర్మార్గులనీ, నీచులనీ, అవినీతిపరులనీ నాకు నూరిపోశావు. నా తల్లిని నాకు కాకుండా చేశావు. ఇప్పుడు నీ కృషి ఫలితాన్ని చూచి నీవే భయపడుతున్నావా? బెదిరిపోతునావా? నింద నామీద మోపుతున్నావా?"

అన్నాడు.

కొడుకుని చూచి భయపడ్డాడు తండ్రి. అతనికి ఏమీ తోచలేదు. తన వంశంలో పుట్టిన ఒకడు, తన తండ్రికి ఎదురు తిరిగి తన వంశాన్ని నిందించేవాడుగా తయారు అవుతాడని జన్మలోనయినా అనుకొని ఉండడు. అలాగే నిర్ఘాంతపడి చూస్తున్నాడు. అతని కొడుకు నీడ కనిపించింది. అదే తన కొడుకు అనుకున్నాడు అది కదిలింది. నిఠారుగా నిలబడ్డది. మాట్లాడింది.

"ఒట్టిది. అన్నీ అబద్దాలు చెపుతున్నాడు. అతను చేతులారా చేసుకున్నాడు. తన తప్పును నీమీదపెట్టి తప్పించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అతను మొదటినుంచీ అంతే! తన తప్పును ఇతరులకు అంటగట్టడం, తన బలహీనలతలకు ఇతరులను హింసించడాం - నువ్వు మరణించినప్పటి నుంచి అతను చేస్తున్న పనే ఇది. ఇందులో నీ బాధ్యత ఏమిలేదు" అంది. సీతారామారావు, మాట్లాడుతున్న తన నీడను చూస్తూ - నిర్విణ్ణుడై నిలబడ్డాడు.

తండ్రి మొహం విప్పారింది. "నిజంగా నా బిడ్డవు నీవురా నాయనా!" అని తన కొడుకు నీడను కౌగిలిచుకొని "వాడు నిజంగా నా కొడుకు అనుకొని భ్రమపడ్డాను. ఎంత వేదన పెట్టాడు! వాడి మాటలు నా హృదయాన్ని ముక్కలు ముక్కలుగా తరిగాయి" అన్నాడు.

"వాడు అంతే నాన్నా. వాడికొక ఆదర్శం లేదు. జీవితానికి ఒక ఆదర్శం పెట్టుకోనివాడు, దేన్నో ఒకదాన్ని నమ్మి పనిచెయ్యనివాడు, చివరికి అంతే!" అంది నీడా.

సీతారామారావుకి కోపం వచ్చింది. ఒక అడుగు ముందుకు వేసి "ఎవరు నువ్వు" అడిగాడు. "నీ తండ్రి కొడుకుని."
"మరినేనూ?"

"నా నీడవి." "ఆఁ!"

"మరేమనుకున్నావు? హృదయంలేని ఆకారానివి. ఆకారంలేని అస్తిపంజరానివి!" అంది నీడ.

సీతారామారావుకి ఊపిరాట్టంలేదు. తండ్రి ముఖంలోకి చూస్తూ "నాన్నా ....నేను నీ కొడుకుని.... చూడు" అన్నాడు.

"పో......పో......" అని గద్దించాడు తండ్డి. "ఇంకా నన్ను మోసం చేద్దాం అనుకున్నావా? నా కొడుకుని నేను గుర్తుపట్టలేనూ! నా చేతులారా పెంచానే! వాణ్ణి నేను ఎరగనూ?...నీవానాకొడుకువి! అహ్హా! బాఊ! వీడొక పీడకలగా వున్నాడు!" అని నీడతో చెప్పి బిగ్గరగా నవ్వాడు. నవ్వుతూనే తన నీడను తీసుకొని అదృశ్యం అయ్యాడు.

సీతారామారావు కూలబడ్డాడు. అతనికేమీ అర్థమవటంలేదు. తల పేలిపోతూ వుంది.

"బాబూ!" అని పిలిచింది పక్కనున్న సమాధి. ఉలిక్కిపడి చూశాడు. పిలిచేది తన తల్లే. అందులో సందేహంలేదు. "నువ్వు మారావు నాయనా!" అంది.

“నేను మారానా అమ్మా? నా మార్పు నీకు ఆనందాన్నిస్తూ వుందా? నేను నిన్ను సంతోష పెట్టగలిగేనా అమ్మా?”

“అవును నాయనా. నువ్వు మారుతున్నావ్!” అంది తల్లి. ఆమె ఆనందాశ్రువులు రాలుస్తూ వుందని అతను ఊహించాడు. “అమ్మా!నేను ఈ విశ్వ ప్రపంచంలో ఒక ప్రాణికి -

అందులో తల్లికి సంతోషాన్నివ్వగలిగాను, నాకింకేం కావాలి?”

“నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది నాయనా!” అంది తల్లి.

“అమ్మా....అమ్మా... అమ్మా.....” అని సమాధి పాదాల దగ్గరపడి భోరున ఏడ్చాడు “మరి లాభంలేదమ్మా? ఆలస్యం అయిపోయిందమ్మా.....”

అలా పడి ఎంతసేపు ఏడ్చాడోగాని, తల పైకెత్తి చూసేటప్పటికి చితి ఆరిపోతూ వుంది. చీకటి దట్టం అవుతూ వుంది. స్మశానం యధారూపం ధరించుతూ వుంది. నల్లకుక్క ఒకటి అతని కాలు నాకుతూ ఉంది. అతడు కదలకుండా ఆకుక్కను చూస్తూ వెల్లకిలా పడుకున్నాడు. చూడగా చూడాగా ఆ కుక్క ఆకారం తన ఆకారంగానే కనిపించింది.

తన ఆకారంగా తనకు ఎదురుగా నిలబడింది.

తన ఆకారాన్ని చూసుకునేటప్పటికి అతనికి భయం వేసింది.మొహంమడతలు పడివుంది. జుట్టు పండి రెల్లుదుబ్బులాగుంది.కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా వున్నాయి. శరీరం అస్థిపంజరంలాగుంది. ఒంగిపోయి వుంది.ఊగులాడుతూ నడుస్తూ ఉంది. నుంచోలేక కూర్చొని, కడుపు చేత్తో పట్టుకుని దగ్గుతూ వుంది.

సీతారామారావుకి తనే దగ్గుతున్నట్టు బాధ కలిగింది. ఆ ఆకారం దగ్గి దగ్గి, తోక తొక్కిన పాముల్లే లేచి, సీతారామారావుకి ఎదురుగా నిలబడి “నా జీవితం భగ్నం అవటానికి కారణం నువ్వే - మూర్ఖుడా! బంగారం వంటి జీవితాన్ని బుద్ధిలేని ఆలోచనలతో నలిపి నలిపి నాశనం చేశావు. నన్నీ స్థితికి తీసుకువచ్చింది ఎవరు? నీ తెలివితక్కువతనం, నీ అహంకారం, నీ మౌఢ్యం” అని అరిచింది.

దగ్గుతెర వచ్చింది. కుక్క మంచంలో కూలబడింది. లుంగలు పడి దగ్గుతూ ఉంది.

తన భార్య ముసలిదయింది. తన ఆకారం పడే బాధని గమనించకుండా మనుషులకు చొక్కాలు కుడుతూ ఉంది. తన కొడుకు వచ్చాడు. పెద్దవాడయ్యాడు. ఠీవిగా ఉన్నాడు. వాళ్ళెవరూ కుక్కిమంచంలో తన ఆకారం పడుతున్న బాధలు గమనిస్తున్నట్టు లేదు.

“బాబూ, మంచినీళ్ళు” అని అడిగింది తన ఆకారం.

“ముంచుకు తాగు!” అన్నాడు కొడుకు.

"కన్న తండ్రినే...." అంది ఆకారం.

"తండ్రి... ఉద్ధరించావు కదూ కుటుంబాన్ని.... సర్వమంగళం చేసి" అని

చీదరించుకున్నాడు.భార్య కొడుకుని వారించలేదు. మాట్లాడకుండా మంచినీళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చింది.

తన ఆకారం మంచినీళ్ళు తాగబోతుండగా మళ్ళీ దగ్గుతెర వచ్చింది. గ్లాసు వొదిలి మంచంలోబడి గిలగిల తన్నుకుంటూ వుంది. నెత్తురు కక్కుతూ ఉంది. అంతా నెత్తురే! తన ఆకారం పడే బాధని సహించలేకపోయాడు.

తనే దగ్గుతున్నట్టూ, తనే నెత్తురు కకుతున్నట్టూ, తన నరాలే లుంగలుపడి, జివ్వుని లాగుతున్నట్టూ అనిపించింది అతనికి.

తన ఆకారం మళ్ళీ లేచింది, లేచి మంచంపట్టె పట్టుకొనికూర్చుంది. తన్నే చూస్తూ ఉంది. ఆ చూపులు అతన్ని చురచురా కాలుస్తున్నాయి. లోపల అగ్నిజ్వాలలు విజృంభించినయ్.

"మళ్ళీ కూర్చున్నావే... పడుకో.... నీకు చెయ్యలేక మా నరాలు తెగుతున్నాయి" అన్నాడు కొడుకు.

తన భార్య మనుమణ్ణి ఎత్తుకొని కొడుక్కు అందించింది. కొడుకు చేతులలోకి తీసుకొని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. పసివాడి చేష్టలకు తల్లి కొడుకులు పరవశులయ్యారు.

తన ఆకారం మళ్ళీ దగ్గుతూ ఉంది."చూశావా నువ్వుచ ఏసినపని నన్ను, నా భార్యకూ పిల్లలకు కాకుండా చేశావు. ఆ పసివాడిని నా కివ్వరు. ఎందుకో తెలుసా? నేను చెడగొడతాననీ, పనికిమాలిన మాటల్నీ చెప్పి చిన్నతనంలోనే వాడి మనస్సు పాడుచేస్తఆననీ, వాళ్ళ భయం... పరమ ఛండాలుడా! ఇంతచేసి ఇంకా సిగ్గుపడకుండా, కించపడకుండా బతుకుతున్నావా? ఎందుకు బతుకుతున్నావు? ఇంకా ఎవర్ని నాశనం చెయ్యటానికి? ఎవ్వరి జీవితాలను హతమార్చటానికి?" అని మంచంమీద నుంచి హఠాత్తుగా లేచి, మీదకు రివ్వున దూకింది.

అది విషం కక్కుతూ వుంది.కళ్ళు జ్యోతుల్లా మండుతున్నాయి. కళ్ళల్లోంచి కత్తులు కఠారులు వచ్చి తన్ను ముక్కలుగా చేస్తున్నాయి. తను సహాయం కోసం భార్యనీ తన కొడుకునీ ప్రార్థించాడు. వాళ్ళు తన మొర ఆలకించలేదు... తన భార్య కొడుకికి భోజనం వడ్డించి ఎదురుగా కూర్చొని కబుర్లు చెపుతూ వుంది. కొడుకు నవ్వుకుంటున్నాడు.

అతనికి కోపం వచ్చింది. తనకు సహాయం చేసేవాళ్ళు లేరు. తన్ను జాలి తలిచే వాళ్ళు లేరు, తనకు సానుభూతి చూపేవాళ్ళు కూడా లేరు. తన్ను తానే రక్షించుకుంటాదు. తానే ఎదుర్కొంటాడు. తనే పోట్లాడుతాడు. తన ఆకారాన్నుంచి తన్ను తాను రక్షించుకోలెదూ. తన ఆకారాన్ని తాను జయించలేడూ? తాను పోట్లాడలేడూ?

తన ఆకారం తనమీదకు దూకింది. ఎముకల కాళ్ళతో డొక్కల్లో తన్నుతూ వుంది. గుప్పిళ్ళు బిగపట్టి మొహంమీద గుద్దుతూ వుంది.కోరలతో పీకుతూ వుంది. విచ్చుకత్తులవంటి గోళ్ళతో వళ్ళు పీకుతూ వుంది. రక్తం కండలూ ఎముకలూ పేగులూ -

స్మశానం అంతా భీభత్సం అయింది. రాబందులు ఎగురుతున్నాయ్, నక్కలు అరుస్తున్నాయ్.

సీతారామారావు పళ్ళూ బిగించాడు. పిడికిలి బిగపట్టాడు. మిగిలివున్న శక్తినంతా

కేంద్రీకరించాడు. అమాంతంగా నిలబడ్డాడు. తన ఆకారం మీదకు ఉరికాడు. రెండు చేతులతో గొంతు పట్టుకున్నాడు. నొక్కాడు. పిసికాడు. తన శక్తి కొద్దీ పిసికాడు. తన ఆకారం నెత్తురు కక్కుతూవుంది. తన ఆకారాన్ని నామరూపాలు లేకుండా చేస్తున్నాడు. అతనికి కసి ఎక్కువయింది. అతనిలో వున్న రాక్షసత్వం ప్రకోపించింది. మెడ కోడి మెడ విరిచినట్లు విరిచాడు. ఒక సన్నని భయంకరం అయిన ఎలుగుతో కూలబడ్డాడు, తన్ను హత్య చేసుకున్నాడు.

తెల్లవారి స్మశానంలో ఎవ్వరో చచ్చిపడివున్నారని ఊరంతా ఆగుబ్బుగా చెప్పుకున్నారు. జనం తండోపతండాలుగా స్మశానం చుట్టూ పోగయ్యింది. శవం పడివున్నచోట నెత్తురు

గడ్డకట్టుకొని వుంది. శవానికి కాళ్ళులేవు, వొంటినిండా దెబ్బలే. ఒళ్ళంతా బాగా బద్దలుగా చీలివుంది. మెడ మెలితిరిగి వుంది. అయిదారుగురు బలపడి యుద్ధం చేసినట్లు స్మశానం అంతా కసాపిసా తొక్కబడి వుంది.

“ఎవరో పొడిచి చంపారు” అనుకున్నారు అంతా.

రామయ్యతాత వొచ్చి చెప్పేవరకూ ఆ శవం సీతారామారావుదని బాగా ఎరిగిన వాళ్ళు కూడా గుర్తుపట్టలేకపోయారు.

(సమాప్తం)